

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος} Ἐν Ἀθῆναις, 28 Σεπτεμβρίου 1902 Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 39

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἐφ' ὅσον ἀνῆρχοντο, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσεχώρει διὰ τῶν φυλλωμάτων, καὶ ἀπὸ τὰ διάκενα αὐτῶν ὠλισθαίνον μερικαὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τὸν ὁποῖον ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον στερηθῆ ἄφ' ἧς ἐξηλθον ἐκ τοῦ ρίου Γιοζαούξεν.

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ θὰ ἦτο πολὺ κακῆς πίστεως ἄνθρωπος, ἐὰν ἤρνεϊτο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, ὠρισμένως ἡ περιπέτεια αὐτῆ ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐκπληκτικῶν περιπετειῶν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἀνάδασις, —εἰς ὕψος ἑκατὸν περίπου ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, —φαντασθῆτε ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των, ὅταν εἶδον νὰ ἐκτείνεται ἐμπρός των, ὑπὸ τὸ ἄνω ἡμισυ μέρος τῶν δένδρων ἐν δῶμα εὐρύ, μία πλατεῖα, δαψιλῶς φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας! Ὑπεράνω αὐτῆς ἐσχημάτιζαν θόλους αἱ πράσιναι τῶν δένδρων κορυφαί. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἦσαν παρατεταγμένοι με κάποιαν τάξιν καλύβαι, ἀπὸ πλίνθους καὶ ἀπὸ φύλλα, σχηματίζουσαι δρόμους, τὸ δὲ σύνολον ἀπετέλει χωρίον, ἰδρυμένον ἐπὶ ἐκτάσεως τόσον μεγάλῃς, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἀμέσως τὰ ὅριά της.

Ἐδῶ περιεφέρετο πλῆθος ὄντων, ὁμοίων πρὸς τὸν προστατευόμενον τοῦ Λάγκα. Ἡ στάσις των, παρεμφερὴς πρὸς τὴν στάσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐμαρτύρει ὅτι εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ περιπατοῦν διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ τὸ δικαίωμα ἐπομένως ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου ὀρθίος (erectus), διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἰατρός Εὐγένιος Δυμπουᾶ ὠνόμασε τοὺς πιθηκανθρώπους, τοὺς ἀνακαλυφθέντας εἰς

τὰ δάση τῆς Ἰάβας, καὶ τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς ἓνα τῶν σπουδαιοτέρων διαμέσων τύπων μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ πιθήκου, συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου.*)

(Οἱ ἀνθρωπολόγοι λέγουσιν, ὅτι τὰ ἀνθρώπινα τετραχεῖρα τῆς πιθηκικῆς κλίμακας, ἐκείνα τὰ ὅποια ὁμοιάζουν περισσότερο με ἄνθρωπον, διαφέρουν ἐν τούτοις κατὰ τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτό: ὅτι ὅταν τρέχουν, ὅταν τρέπονται εἰς

φυγὴν, μεταχειρίζονται καὶ τὰ τέσσαρα μέλη των. Ἀλλ' ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν ἠδύνατο, φαίνεται, νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ ἐναερίου χωρίου.

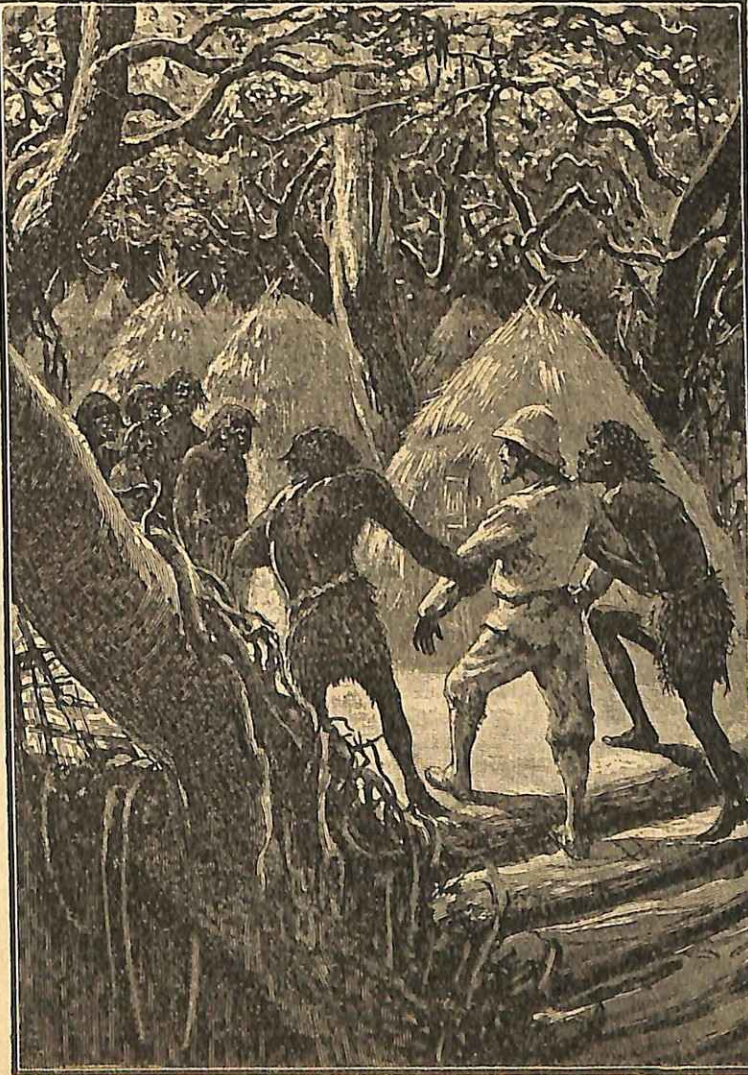
Ἀλλ' ὁ Κάμης, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ, ἠναγκάσθησαν νὰ νανθάλλουν δι' ἀργότερα τὰς παρατηρήσεις των ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Διότι τὰ ὄντα ἐκεῖνα, —εἴτε ἦσαν εἴτε δὲν ἦσαν διάμεσοι τύποι μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζῴου, — συνωμιλοῦντα εἰς γλῶσσαν ἐντελῶς ἀκατάληπτον, τοὺς ὠ-

θησαν πρὸς μίαν καλύβην, ἐν τῇ μέσω πλήθους, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκύτταζε χωρὶς μεγάλῃν ἐκπληξιν. Μία θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν των, καὶ αἶφνης εὐρέθησαν φυλακισμένοι.

— Λαμπρά! ἐξαίρετα! ἀνέκραξεν ὁ Μᾶξ

Οὐμπέρ. Ἀλλ' ἐκεῖνο πού μ' ἐκπλήσσει περισσότερο, εἶνε ὅτι τὰ ὄντα αὐτὰ δὲν φαίνονται ἐκπληκτα πού μας βλέπουν.

— Μένει νὰ μάθω-

α Φαντασθῆτε ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των... (Σελ. 297, γ')

*) Εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Σουμάτρας, ὁ ἄλλανδὸς Εὐγένιος Δυμπουᾶ, στρατιωτικὸς ἰατρός ἐν Βαταβία, ἀνεῦρεν ἐν κρανίον, ἐν μηρικὸν ὅσπου καὶ ἓνα ὀδόντα, καλῶς διατηρούμενα. Ἐπειδὴ ἡ χωρητικότης τοῦ κρανίου ἦτο πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν τοῦ μεγαλητέρου γορίλλα, κατωτέρα δὲ ἀπὸ τὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅ, αὐτὸ ἐφαίνετο πραγματικῶς ὡς τὸ διάμεσον μεταξὺ ἀνθρώπου εἰδοῦς καὶ ἀνθρώπου. Διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ σπουδαιότης αὕτη ἀνακάλυψεν, νεαρὸς ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὁ ἰατρός Βάλτερς, ἀνέλαβεν ἐπιστημονικὸν ταξίδιον ἀνὰ τὴν Ἰάβαν, δαπάναις τοῦ δισκατομυρριούχου Βάνδερμπιλτ. (Σ. τ. Σ.)

μεν, υπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂν ἔχουν καὶ τὴν συνήθειαν νὰ τρέφουν τοὺς αἰχμαλώτους των.

— «Ὡς μὴπως ἀπεναντίας συνεθίζουσιν νὰ τρέφονται μὲ αὐτοὺς! προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Καὶ τῶντι, ἀφοῦ τὰ ἄγρια φύλα τῆς Ἀφρικής, οἱ Μουμπουτοῦ καὶ ἄλλοι, ἐπιδίδονται ἀκόμη εἰς τὴν ἀνθρωποφαγίαν, διατὶ τὰ ὄντα αὐτά, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν πολὺ κατώτερα των, νὰ μὴ ἔχουν τάχα τὴν συνήθειαν νὰ τρώγουν τοὺς ὁμοίους των; ἢ τοὺς σχεδὸν ὁμοίους των;...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ ὅτι ἦσαν ἀνθρωποειδῆ ἀνωτέρου εἴδους ἀπὸ τοὺς οὐραγοτάγγους τοῦ Βορνέου, τοὺς σκιμπαζήδες τῆς Γουινέας καὶ τοὺς γορίλλας τοῦ Γάδωνος, τὰ μᾶλλον ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν ἀνθρώπον τετράχειρα, τοῦτο ἦτο ἀναντίρρητον. Πραγματικῶς, ἐγνώριζαν νάνηδες πῦρ καὶ νὰ το μεταχειρίζονται εἰς διαφόρους οἰκιακὰς χρήσεις: παρὰδειγμα ἡ πυρά, ἡ ἀναφθεῖσα κατὰ τὴν νύκτα τῆς πρώτης σταθμεύσεως, καὶ ἡ δὲς τὴν ὁποίαν περιέφεραν ὁ ὁδηγὸς ἀνὰ τὰς σκοτεινὰς ἐρημίας. Καὶ τότε ἐπὶ ἤλθεν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἡ σκέψις, ὅτι τὰ φῶτα ἐκεῖνα, τὰ κινούμενα, τὰ ὁποῖα εἶδον ἐν τοῦ γηλόφου τῶν ταμαρινῶν πιθανὸν νὰ εἶχον ἀναφθῇ ἀπὸ τοὺς παραδόξους τούτους κατοίκους τοῦ Μεγάλου Δάσους.

Τῇ ἀληθείᾳ, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πιστεύσῃ, ὅτι μερικὰ τετράχειρα γνωρίζουν τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός. Οὕτως, ὁ Ἑμίρ-πασῶς διηγείται ὅτι τὸ δάσος τῆς Μπογκο-νίας, κατὰ τὰς θερινὰς νύκτας, λυμαίνονται ὄρδαί σκιμπαζήδων, οἱ ὁποῖοι φωτίζονται μὲ δάδας καὶ προχωροῦν λεηλατοῦντες μέχρι τῶν φυτειῶν.

Ἀξίον παρατηρήσεως ἦτο ἐπίσης, ὅτι οἱ τύποι οὗτοι, ἀγνώστου εἴδους, ἦσαν σχηματισμένοι ὡς οἱ ἀνθρώπινι ὑπὸ τὴν ἐποψὶν τῆς στάσεως καὶ τοῦ βαδίσματος. Κανὲν ἄλλο τετράχειρον δὲν θὰ ἦτο πλέον ἄξιον τοῦ ὀνόματος ὁράγγ, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἀκριβῶς «ἀνθρώπος τοῦ δάσους.»

— «Ἐπειτα ὁμιλοῦν! εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, μετὰ διαφόρους παρατηρήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀντηλλάχθησαν περὶ τῶν κατοίκων τοῦ ἐναερίου χωρίου.

— Πολὺ καλὰ! ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ἀφ' οὗ ὁμιλοῦν, θὰ πῇ ὅτι ἔχουν λέξεις διὰ νὰ ἐκφράζονται, καὶ τὰς λέξεις που σημαίνουν: «Πεθαίνω τῆς πείνας!... τί ὥρα τρώγουν ἐδῶ;» θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ, μὰ πολὺ, νὰ τας γνωρίζω!

Ἐκ τῶν τριῶν αἰχμαλώτων, ὁ Κάμης ἦτο ὁ μᾶλλον ἐκπεπληγμένος. Πολὺ ὀλίγα ἐγνώριζεν ἀπὸ ἀνθρωπολογικὰς θεωρίας, καὶ δι' αὐτὸν τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ὄντα δὲν ἤμποροῦσαν παρὰ νὰ εἶνε ζῶα, καὶ τὰ ζῶα αὐτὰ δὲν ἤμπο-

ροῦσαν παρὰ νὰ εἶνε πίθηκοι. Ἦσαν πίθηκοι βαδίζοντες, ὁμιλοῦντες, ἀνὰ-πτοντες πῦρ, κατοικοῦντες εἰς χωρία, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα πίθηκοι. Τοῦ ἐφαίνετο μάλιστα ἀρκετὰ παράδοξον, πῶς τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη νὰ περικλείη τοιαῦτα ὄντα, ὁλωσδιόλου ἄγνωστα, περὶ τῶν ὁποίων οὐδεὶς ποτε ἐγίνε λόγος! Ἡ δὲ ἀξιοπρέπειά του, ὡς ἰθαγενεὺς τῆς Μαύρης Ἡπείρου, προσεβάλλετο καιρίως ἐκ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ ὁμοιάζον πολὺ μὲ τοὺς ὁμοφύλους του.

Υπάρχουν φυλακισμένοι ἐγκαρτε-ροῦντες καὶ φυλακισμένοι μὴ ἐγκαρτε-ροῦντες. Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ ὁδηγός, —προπάντων δὲ ὁ ἀνυπόμονος Μάξ Οὐμπέρ, — δὲν ἀνῆλκον εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν. Τοὺς δυσχερῆσται ὁπωσδήποτε τὸ ὅτι ἐνεκλείσθησαν ἐντὸς τῆς καλύβης ἐκείνης, τὸ ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ βλέπουν τίποτε διὰ τῶν πυκνῶν τῆς τοιχωμάτων, ἀνησυχῶν περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ τῆς ἐκθάσεως τῆς περιπετειᾶς ταύτης, ἀλλὰ δὲν ὑπέφερον ὅσον θὰ ὑπέφερον ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν των. Ἐκτὸς τούτων τοὺς ἐδυσχάνιζε καὶ ἡ πείνα σκληρότατα, διότι εἶχαν νὰ φάγουν δεκαπέντε ὥρας.

Ἐν τούτοις ὑπῆρχε κάποιον περιστατικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἠδύναντο νὰ βασισθῇ μία, ἀμυδρὰ βεβαίως, ἐλπίς: τὸ ὅτι ὁ προστατευόμενος τοῦ Λάγκας εὐρίσκετο εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, — τὸ γενεθλιόν του χωρίον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, — ἐν τῇ μέσῃ τῆς οἰκογενείας του, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὑφίστατο τὸ λεγόμενον οἰκογενεῖα παρὰ τοῖς ἀγρίοις ἐκείνοις.

— Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ μικρὸς αὐτὸς ἐσώθη ἀπὸ τὴν δίνην, ἔλεγεν ὁ Τζὼν Κόρτ, εἰμποροῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ ὁ Λάγκας ἐσώθη ἐπίσης... Πιθανὸν τώρα, νὰ μὴ ἐχωρίσθησαν ἐκτοτε, καὶ ὅταν ὁ Λάγκας θάκοιτο ὅτι τρεῖς ἀνθρώποι ἡχμαλωτίσθησαν, διατὶ νὰ μὴν ὑποθέσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἡμῶν;... Καὶ ἀφοῦ δὲν μας ἐκακοποίησαν διόλου, εἶνε πιθανὸν ὅτι δὲν ἐκακοποίησαν οὔτε τὸν Λάγκαν.

— Εἴδαμεν ὅτι ὁ προστατευόμενος ὑπάρχει σῶος καὶ ὑγιής, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ: ἀλλ' ὑπάρχει ἀρά γε καὶ ὁ προστάτης;... Τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ κακομοῖρος ὁ Λάγκας δὲν ἐχάθη εἰς τὸ ρίον!...

Τίποτε τῶντι!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ θύρα τῆς καλύβης, ἡ ὁποία ἐφυλάσσετο ἀπὸ δύο-τρεῖς δυνατούς, ἠνοιχθῇ ὁρμητικῶς, καὶ ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς ἐπαρουσιάσθη.

— Λάγκα!... Λάγκα!... ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Φίλε μου Μάξ... φίλε μου Τζὼν! ἀπεκρίθη ὁ Λάγκας, ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν δύο φίλων του.

— Ἀπὸ πότε εἶσαι ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ὁδηγός.

— Ἀπὸ χθὲς τὸ πρωῒ, μ' ἔφεραν ἀπὸ τὸ δάσος...

— Τότε αὐτοὶ που σ' ἔφεραν, ἐπερ-πατοῦσαν πρὸ γρήγορα ἀπὸ μᾶς... Καὶ ποῖός σε ἔφερεν;

— Ἐνας ἀπὸ ἐκείνους πού μ' ἔσωσαν, καὶ που ἔσωσαν καὶ σᾶς.

— Ἀνθρώποι;...

— Ναί... ὄχι, μαῖμούδες!... ὄχι, πίθηκοι, ὄχι!

Πάντοτε βέβαιος ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς! Ὅπωςδὴποτε, τὰ ὄντα ἐκεῖνα ἦσαν εἶδους διαφορετικοῦ βεβαίως ἀπὸ τὰ τετράχειρα. Κάτι διάμεσον, κάτι ἀρχέγονον, εἶδος ἀνθρωποπιθήκων τελοσπάντων, τὸ ὁποῖον ἔλειπε μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὴν ζωολογικὴν κλίμακα.

Καὶ τότε ὁ Λάγκας, ἀφοῦ ἐφίλησεν ἐπανεληγμένως τὰς χεῖρας τοῦ Γάλλου καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ, τοὺς ὁποίους δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ ἐπανιδῇ μετὰ τὴν καταστροφὴν, διηγῆθη ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΕΛΗΣ, μαθητής.
ΕΛΕΝΙΤΣΑ, ἀδελφὴ του.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ, νταντᾶ.
ΜΙΧΑΛΗΣ, γειτονόπαιδα
ΟΥΡΑΝΙΑ, ἡ γειτονόπαιδα
Κα ΓΑΥΚΟΦΡΥΔΗ, θεία τοῦ Τέλη καὶ τῆς Ἐλενίτσας.

Παιδικὸν δωμάτιον. Θύρα εἰς τὸ βάθος. Παράθυρον δεξιᾶ. Ἀριστερὰ ἀνάκλιτρον. Πλησίον του τραπέζιον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΤΕΛΗΣ, μόνος.

Κάθε Πέμπτῃ ἀπόγευμα, ἑστῆς θείας. «Ὁχ ἀδελφέ! Αὐτὸ καταντᾷ βαρετὸ, ἐνοχλητικὸν, ἀνυπόφορον. Ἡ Ἐλενίτσα δὲν βαριέται! ἔ, βέβαια, αὕτη εἶνε μέγαν... ἔπειτα εἶνε κορίτσι. Ἐγὼ ὁ μὲν;... Τί θέλω ἐκεῖ; Τί γυρεύει ἡ ἀλεπού; ἔστὸ παζάρι!... Ὡραία διασκέδασις, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ πίνῃ κανεὶς τσάι μ' ὅλες ἐκείνες τὰς γρηῃς... καὶ νὰ μὴν ἔχη παρὰ κάτι τόσα δὰ γλυκίσματα... (εἰρωνικῶς)—τὰ μεγάλα βλέπετε βλάπτουν!... καὶ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάθεται ἡσυχος, ἀκίνητος σάν ἄγαλμα, καὶ νὰ ξεφυλλίζῃ τὰ ἴδια λευκώματα μὲ τὰς ἴδιες πάντα εἰκόνες... Ὡ, χίλιες φορές προτιμῶ νὰ καθῆσθαι ἔστὸ σπῖτι. Ἄν μποροῦσα νὰ σοφισθῶ τίποτε, γιὰ νὰ μᾶρξω ἐδῶ σήμερα, τί καλὰ! Θάναθα ἐπάνω τὸ Μιχάλη καὶ τὴν Οὐρανίαν, καὶ θὰ διασκεδάσαμε σὰ βασιλιάδες—δηλαδὴ, σάν παιδιὰ θέλω νὰ

πῶ. Μὰ τί νὰ σοφισθῶ; τί;... Ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος! Ἀλήθεια, ξέρω τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγῆ. Ὁ κύριος αὐτός, ἅμα δὲν θέλῃ νὰ πάγῃ ἔστὸ Σχολεῖο, κάμνει τὸν ἄρρωστο, καὶ ἔτσι τὸ κατορθώνει. Αὐτὸ δὲν μᾶρξει πολὺ. Νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸν ἄρρωστο, γιὰ νὰ μὴν πάγῃ ἔστὸ Σχολεῖο, οὐ, εἶνε ἄσχημο... Ἀλλὰ νὰ κάμῃ τὸν ἄρρωστο, γιὰ νὰ μὴν πάγῃ σὲ μιὰ διασκεδασί, ἂν τὸ πρᾶγμα ἀλλάξῃ! Ἐπιτέλους ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ στερεθῶ μίαν εὐχαρίστησι, ἔ;... καὶ γι' αὐτὸ θὰ δοκιμᾶω τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγῆ. Ἄν ἡ μαμὰ ἦταν ἐδῶ, ἂν, ἔχι δὲν θὰ το ἔκαμνα... θάνησυχουσε, καὶ καλλίτερα νὰ ἐνοχληθῶ ἐγὼ ὅλη τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ ἐνοχληθῇ ἐκεῖνη μιὰ στιγμὴ... Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ μαμὰ λείπει;... Τὸ κάτω-κάτω δὲν θὰ βλάψω κανένα... Ἐτελείωσε! θὰ το κάμω... γιὰ μιὰ φορὰ μονάχα... Ἀκούω τὴν Ἐλενίτσαν... Γρήγορα, τὸ τέχνασμα! (Δένει τὸ μέτωπόν του μὲ τὸ μανδύλιν του, καὶ ἐξαπλύνεται εἰς τὸ ἀνάκλιτρον.)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΤΕΛΗΣ, ΕΛΕΝΙΤΣΑ.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Ἀκόμη δὲν ἐτοιμάσθη-κες, Τέλη;

ΤΕΛΗΣ, μὲ φωνὴν θρηνηδῆ.— Ὁχι.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Μὰ κάμε γρήγορα λοιπόν!

ΤΕΛΗΣ, στενάζων.— Ἀχ!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ, πλησιάζουσα.— Μὰ τί ἔχεις;

ΤΕΛΗΣ.— Ἐγώ... ἄχ!... δὲν ξέρεις πῶς μου πονεῖ τὸ κεφάλι!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ, ἐκπληκτικῶς.— Σοὺ πονεῖ τὸ κεφάλι; καὶ ἀπὸ πότε;

ΤΕΛΗΣ.— Ἀπὸ τὸ πρωῒ.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Καὶ πῶς δὲν μού το εἶπες;

ΤΕΛΗΣ.— Ναί... δὲν εἶπα τίποτα...

μὰ ξέρεις, δὲν στέκει ἑνὶ ἀγὸρι νὰ παραπονῆται γιὰ τὸ παρμηκρό.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Δὲν στέκει... σὺ ὅμως τὸ κάμνεις συχνότατα. Νά, γιὰ τὸ τίποτε, γιὰ μιὰ γρατζουνία...

ΤΕΛΗΣ, ἀποτόμως.— Ἐπιτέλους, σήμε-ρα θέλω νὰ φανῶ γενναῖος!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ, εἰρωνικῶς.— Καὶ το ἐπέτυ-χες, βλέπω, ἑστὴν ἐντέλεια. Ὅποιος σ' ἄ-κουσε σήμερα, ὅλο τὸ πρωῒ, πῶς ἔτρεχες καὶ πῶς ἐτραγωδοῦσες, ποτὲ δὲν θὰ ἐφαν-τάζετο ὅτι ὑποφέρεις. Ἐπειτα τὸ μεση-μέρι μὲ τί ὀρεξί πού ἔφαγες!

ΤΕΛΗΣ.— Μὲ ὀρεξί... ἀλλὰ μὲ τὸ στανιό.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Ναί, μὲ τὸ στανιό; γι' αὐτὸ μού γύρεφες τρεῖς φορές κοτόπουλο!

ΤΕΛΗΣ.— Οὐφ! ἐπιτέλους δὲν μου πονοῦσε τὸ κεφάλι ὅσο τώρα, καὶ ἐνέμιζα πῶς ἂν φάγω πολὺ, θὰ μου περάσῃ. Ἀ-πεναντίας ὁ πόνος ἐμεγάλωσε... καὶ ὁλοέ-να μεγαλώνει... (Στενάζων.) Ἀχ!... ἄχ!... μανόουλα μου!... Βλέπεις, Ἐλε-νίτσα, ὅτι ὑποφέρω πολὺ, καὶ δὲν μπο-

ρῶ νὰ ἔλθω σήμερα ἑστῆς θείας μας... ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Τότε δὲν θὰ πάγω καὶ ἐγώ. Ἀφ' οὗ εἶσαι ἄρρωστος, θὰ μείνω μαζί σου, καὶ θὰ στείλω τὴν Κατερίνα νὰ εἰδοποιήσῃ...

ΤΕΛΗΣ, ζωηρῶς.— Ὁχι, σὲ παρα-καλῶ, Ἐλενίτσα, ἐσὺ πήγαινε.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Μὰ πῶς μπορῶ νὰ σά-φισω, ἀφοῦ εἶσαι ἄρρωστος;

ΤΕΛΗΣ.— Δὲν εἶμαι δὲ καὶ τόσῳ πολ-λύ! Ἐνας ἐλαφρὸς πονοκέφαλος ἐκεῖ!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ, πονηρῶς.— Μὰ εἶπες πῶς εἶνε δυνατός!

ΤΕΛΗΣ.— Ἐστῶ, δυνατός, μὰ δὲν εἶ-νε σπουδαῖο πρᾶγμα. Ὁ μείνω ἐδῶ ἡ-συχος, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μου πε-ράσῃ γρήγορα... Ἐλα λοιπόν, σὲ παρα-καλῶ, πήγαινε, σὲ παρακαλῶ...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Ἀφ' οὗ ἐπιμένεις...

Ἀλλὰ θὰ γυρίσω χωρίς.

ΤΕΛΗΣ.— Ἀ, μὴ βιασθῇς!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ.— Ἀντίο! (Τὸν φιλεῖ καὶ ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΤΕΛΗΣ, μόνος.

Τελοσπάντων! (Σηκνέται καὶ πετᾷ τὸν ἐπίδεσμον.) Ἀρκετὰ μ' ἐδυσχάνισεν ἡ ἀδελ-φούλα μου ὡς που νὰ φύγῃ... Μήπως ἐκατάλαβε τίποτε;... Μπᾶ! ἔφυγε; Τί με μέλει! ἐγὼ νὰ φύγῃ ἤθελα! (Κυττά-ζει ἀπὸ τὸ παράθυρον.) Νά τὴν ἑστὴν ἄλ-λη ἄκρη τοῦ δρόμου... ἔστρηψε...

πάει! Καλὸ ταξίδι καὶ νὰ μας γράψῃ!

... Ἀ, νὰ ἴσα-ἴσα ὁ Μιχάλης καὶ ἡ Οὐ-ρανία, ποῦ παίζουν ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα...

(Φωνάζων.) Ἐ! παιδιὰ!... τί κάνετε αὐτοῦ;

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ.— Μπᾶ! ὁ κύ-ριος Τέλης!

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ.— Πῶς; δὲν ἐπήγατε καὶ σεῖς μὲ τὴν κυρία Ἐλενίτσα;

Σᾶς ἔχουν τιμωρία;

ΤΕΛΗΣ.— Τιμωρία; Καθόλου! Σᾶς προσκαλῶ μάλιστα νὰ δειλινίσωμε μαζί.

Ἐ, σᾶς ἀρέσει;

Αἱ ΦΩΝΑΙ.— Ἀκούς ἐκεῖ πού δὲν μας ἀρέσει!

ΤΕΛΗΣ.— Καλὰ λοιπόν! Ἀλλὰ νὰ πᾶτε πρῶτα ἐδῶ ἀντίκρυ, ἔστὸ Γαλατά-δικο, καὶ νὰ μου ἀγοράσετε ἕνα τσουρέκι.

Τὸ ὠραιότερο καὶ τὸ μεγαλύτερο τσουρέ-κι πού ἔχει! (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπην του μι-αν δραχμὴν, τὴν διπλώνει ἑνὶ χαρτί καὶ τὴν πετᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον.) Νά, μιὰ δραχμὴ...

Πηγαίνετε, καὶ νὰ ἔλθετε ἀμέσως. Ἀ-στραπή!

Αἱ ΦΩΝΑΙ.— Ἀστραπή, κύριε Τέλη!

ΤΕΛΗΣ, ἐπιστρέφων εἰς τὴν σκηνήν.— Τί εὐχαρίστησις, νὰ δειλινίσῃ κανεὶς καὶ μιὰ φορὰ, χωρίς νὰ ἔχη ἀπὸ πάνω του κανέ-να φρόνιμον νὰ τοῦ λέγῃ: «Φθάνει... φθάνει... μὴ τόσῳ πολὺ... θὰ σε βλά-ψῃ...» Σήμερα τελοσπάντων θὰ μπο-ρέσω νὰ βλαφθῶ ὅσον θέλω! Τί χαρὰ!

(Χορεύει καὶ τραγουδεῖ.)

Πέτυχε τὸ τέχνασμα
Τοῦ κύρ Παναγῆ,
Χαίρει καὶ ἀγγάλλεται
Οὐρανὸς καὶ γῆ!

Τρά, λά, ρά! ρά, ρά!
Τί χαρὰ! τί χαρὰ!

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΤΕΛΗΣ, ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ἀ, ἔτσι θὰ καθήσετε ἡσυχος, γιὰ νὰ σὰς περάσῃ ὁ πονοκέφα-λος;

ΤΕΛΗΣ.— Σιωπὴ! Μὴ μὲ προδώσῃς, Κατερίνα. Ἦταν τέχνασμα, κατεργαριά, γιὰ νὰ μὴν πάγω ἑστῆς θείας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ἐτσι ἔ;... ἂ!...

ΤΕΛΗΣ.— Μὰ βαριόμουν τόσῳ πολὺ νὰ πάγω!...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Κατεργαριά!

ΤΕΛΗΣ.— Ἀθῶα ὅμως.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Πῶς ἀθῶα;

ΤΕΛΗΣ.— Νά, δηλαδὴ δὲν βλάπτει κανένα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Παρὰ μόνον τὸν ἑαυτὸ

σας.

ΤΕΛΗΣ, ἐκπληκτικῶς.— Τὸν ἑαυτὸ μου;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Εἴχατε πολλὰ ἐλαττώ-ματα.

ΤΕΛΗΣ, χαίρετων.— Εὐχαριστῶ!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ἦσθε λαίμαργος, πει-σματάρης, γυνωμιάρης, ἄτακτος, ἀπρόσε-κτος... ἕνα σωρὸ... τοῦλάχιστον ὁμῶς δὲν ἦσθε ψεύστης; ἐν ᾧ τώρα...

ΤΕΛΗΣ.— Νομίζεις ὅτι θὰ γίνω;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Τί νὰ γίνετε; Δὲν ἐγίνα-τε;

Δὲν εἶπατε σήμερα τὸ πρῶτο ψέμ-μα;... Καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο... ἅμα πάρῃ κανεὶς τὸν κατήφορο...

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΑΙΗΣ

ΑΛΩΠΗ ΚΑΙ ΕΧΙΝΟΣ

[ΜΥΘΟΣ Αἰσώπου]

Ποῖος ἔρει τί κλεψὲς θὲ νάχε κάμει, ἢ ἀλεπού, πού ἐπῆρε τὸ ποτάμι, καὶ ἑ ἐρημὴ σπηλιά, βαθεῖα μονάχη, πού ἀπόκρημνοι τὴν περιζώνουν βράχοι,

Τὴν ἔρριψε τὸ ρέμμα... Καὶ ἑστὴ ράχη ἐγέμισε τσιμπούρια αἰμόδερα, πού ἐπάνω της ὡσπὴν ἔκαμαν μάχη τὸ αἷμα τῆς νὰ πιούνη... γιὰ μιὰν ὥραν!

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

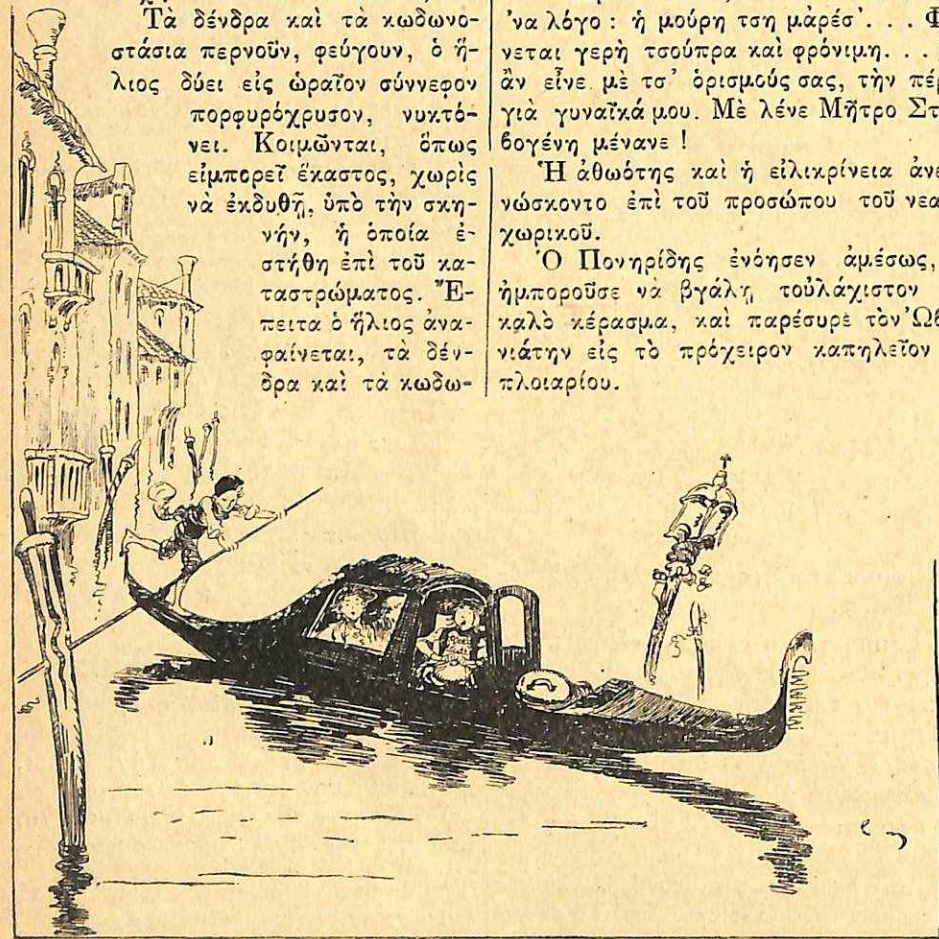
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 299.)

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΕΝΕΤΙΑΝ

Ἄργα, σιγά, διὰ τῆς κοινῆς προσπαθείας δύο μεγάλων ἱππων, οἱ ὅποιοι τὸ τραβοῦν ἀπὸ τὴν ὄχθην, τὸ πλοιάριον ἀναπλέει τὸν ποταμόν. Ὁ Βαλεντίνος Κερκόζ, καθήμενος μεταξὺ δύο βαρελίων, τὰ ὅποια σχεδὸν τὸν ἀποκρύπτουν, μὲ τὰ φουστάνια συμμαζεμένα εἰς τὰ γόνατά του, περνᾷ τὸν καιρὸν ἡσύχως καὶ σιωπηλῶς. Καθόλου ζωηρὰ αὐτὴ ἡ δεσποινίς! Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ εἶνε ζωηρότερα, ἂν οὐ θέλῃ νὰ φαίνεται ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, διὰ νὰ μὴ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν συνεπιβατῶν;

Τὰ δένδρα καὶ τὰ κωδωνοστάσια περνοῦν, φεύγουν, ὁ ἥλιος δύνει εἰς ὥρατον σύννεφον πορφυρόχρυσον, νυκτώνει. Κοιμῶνται, ὅπως εἴμπορεῖ ἕκαστος, χωρὶς νὰ ἐκδυθῇ, ὑπὸ τὴν σκηνήν, ἡ ὁποία ἐστῆθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐπειτα ὁ ἥλιος ἀναφαίνεται, τὰ δένδρα καὶ τὰ κωδωνοστάσια περνοῦν πάλιν, φεύγουν...

«Ὁ Βαλεντίνος κυττάζει ἀπλήστως» (Σελ. 309, στήλ. α').

Τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης ἡμέρας, ὁ Βαλεντίνος διασκεδάζει μὲ μίαν κωμωδίαν: Ἐκεῖ ποῦ ἐκάθητο ἡσυχος καὶ σχεδὸν μελαγχολικός, βλέπει τὸν Γιαννιόν, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ πλοιαρίου, νὰ συνομιλῇ ἰδιαιτέρως μ' ἕνα νεᾶρον χωρικόν. Ἡ ὑπόθεσις φαίνεται ἐνδιαφέρουσα, ὁ χωρικός εἶνε ζωηρός, ὁ Γιαννιὸς σαστισμένος... Ἐπιτέλους ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς ἀφίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐπιστρέφει πλησίον τοῦ κυρίου του καὶ τῷ λέγει μυστηριωδῶς:

— Κύριε, ἐκεῖ-πέρα εἶνε ἕνας χωρικός, ἕνας Ὁδερνιάτης, ποῦ θέλει νὰ σὰς νυμφευθῇ.

Ὁ Βαλεντίνος ἐτοιμάζεται νὰ βάλῃ τὰ γέλια.

— Σοῦτ! τοῦ λέγει ὁ Πονηρίδης εἰς τὸ αὐτί, οὔτε λέξι! Ἡ φωνή σας δὲν εἶνε πολὺ γυναικεία, καὶ εἴμπορεῖ νὰ σας προδώσῃ. Ἀφήσατε νὰ διορθώσω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἀστεία ὑπόθεσι!

Καὶ δρασκελὼν βαρελίαν καὶ δέματα, διευθύνεται πρὸς τὸν νεᾶρον Ὁδερνιάτην, ὁ ὁποῖος τῷ λέγει:

— Εἶνε ἀδρεφὴ σ' ἐκεῖν' ἡ ὠμμορφη τσοῦπρα;

— Ὅχι, φίλε μου, ἀπαντᾷ ὁ Πονηρίδης· εἶνε ἀνεψιά μου, ἀπὸ τῆς Βρετάνης, καὶ τὴν πηγαίνω ἐστὶ σπῆτι της.

— Χμ! ἔτσι ἐ;... Γιὰ νὰ σ' πῶ 'να λόγος: ἡ μούρη τῆς μάρεσ'. Φαίνεται γερὴ τσοῦπρα καὶ φρόνιμη... Ἐ, ἂν εἶνε μὲ τὸ ὀρισμὸς σας, τὴν πέρνω γιὰ γυναικᾶ μου. Μὲ λένε Μῆτρον Στραβογένη μένανε!

Ἡ ἀθώτης καὶ ἡ εἰλικρίνεια ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεαροῦ χωρικοῦ.

Ὁ Πονηρίδης ἐνόησεν ἀμέσως, ὅτι ἡμποροῦσε νὰ βγάλῃ τοῦλάχιστον ἕνα καλὸ κέρασμα, καὶ παρέσυρε τὸν Ὁδερνιάτην εἰς τὸ πρόχειρον καπηλεῖον τοῦ πλοιαρίου.

γελάδα, καὶ δώδεκα ἀρνιά, καὶ τρία γουρούνια, μὲ τὸ συμπάθειο... Δέ μου χρειάζεται ἄλλο, γλέψεις, παρὰ μιὰ καλὴ γυναικούλα σὰν τοῦ λόγου τῆς... Νά, ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἡ γελάδα μου θὰ κάμῃ τὸ μουςκαράκι τῆς, καὶ θὰ το ξεκάμω γιὰ δέκα πιστόλες... Εἶνε γιὰ τὰ ἐξοδα τῆς χαρᾶς! Νὰ μὴ σώσω!

Καὶ ὁ Ὁδερνιάτης, κατενθουσιασμένος, παρήγγελλε φιάλας, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, καὶ ὁ Πονηρίδης τὰς ἀδειάζει, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, ἀλλὰ χωρὶς νὰ λέγῃ οὔτε ναί, οὔτε ὄχι...

Τὸ βράδυ, ἅμα τὸ πλοιάριον ἔφθασεν εἰς τὴν Ὠξέρρην, ὁ Βαλεντίνος καὶ οἱ δύο του ἀκόλουθοι ἀπεβιβάσθησαν κρυφὰ, χωρὶς νὰ συλλογισθοῦν καθόλου τὸν δυστυχεῖ Μῆτρον Στραβογένην, οὔτε τὴν ἀνησυχίαν του, οὔτε τὰς διαλυομένας του ἐλπίδας, οὔτε τὴν συζυγικὴν του εὐτυχίαν, ἡ ὁποία ἀπέμενεν ὄνειρον...

Ἐξηκολούθησαν τὸ ταξεῖδιον δι' ἀγοραίας ἀμάξης, καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ Λυών, ὁ Βαλεντίνος ἀφῆκε τὰ γυναικεῖα κ' ἐφόρεσε πάλιν τὰ συνειθισμένα του ἐνδύματα. Τώρα πλέον εὐρίσκετο ἄρκετὰ μακρὰν ἀπὸ τὴν Βασιλίαν, καὶ χωρὶς νὰ φοβῆται τίποτε, ἔλαβε θέσιν εἰς μίαν τῶν μεγάλων ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεχώρουν δι' Ἱταλίαν.

Καθ' ὁδόν, τὰ βουνὰ τῆς Σαβοΐας ἐμάγευσαν τὸν βαρῶνον Κερκόζ, ἀλλ' ἐσκανδάλισαν πολὺ τὸν Γιαννιόν, ὁ ὁποῖος σχεδὸν ἐθύμωσε.

— Μπᾶ! ἐφώναξε νὰ ποῦ ὁ κόσμος γίνεται τώρα καὶ καμπούρης! Ὡρατὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν! Καὶ γιατί τάχα νὰνεβαίνῃ κανεὶς ἐτσι ψηλά, ἀφοῦ ὕστερα πάλι πρέπει νὰ καταβῇ; Εἶνε φρόνιμο αὐτό, ἐστὶ Θεὸς σας;

Ὁ ἀγαθὸς Βρετανὸς εὕρισκε τὸ «φρόνιμον» μόνον εἰς τὸ Κερκόζ, καὶ πούθεν νὰ ἄλλου. Πόσοι ἄνθρωποι, ταξειδεύοντες, σκέπτονται ὅπως ὁ Γιαννιός!

Ἐφ' ὅσον καθήρχοντο πρὸς μεσημβρίαν, εἰς τὸν Βαλεντίνον ἔκαμνεν ἐντύπωσιν ἡ διαύγεια τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ ωραιότης τοῦ οὐρανοῦ, ἡ εὐθυμία τῶν ἀνθρώπων. Ἐγίνετο εὐθυμὸς καὶ αὐτός, καὶ διαρκῶς ἐτερέτιζεν ἐν ἄσμα παιδρὸν.

Ἡ μητρόπολις τοῦ Μιλάνου τὸν ἐθάμβωσε μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς ἀρχιτεκτονικὴν. Ἐπειτα τὸν κατέπληξαν αἱ πεδιάδες τῆς Λομβαρδίας, εὐδαίμονες γαῖαι, ὅπου ἡ ἐργασία τῶν γεωργῶν ὁμοιάζει μὲ πανήγυριν, ὅπου τὸ κλῆμα σχηματίζει γιρλάντες ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ὡς διάκοσμον τῆς ἀγροτικῆς αὐτῆς πανηγύρεως!

Προχωρῶν, ὁ Βαλεντίνος, συνήντησε τὸ τέναγος, καὶ τέλος ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς μίαν γόνδολαν! Εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν μαύρην στέγην τοῦ κομψοῦ περι-

πτέρου τῆς, ἐκάθησεν εἰς τὸ βελούδινον ἐδῶλιον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶδεν, ὑπὸ τὸ ἥσυχον ἄσμα τῶν κωπῶν, νὰ προβάλλῃ ἡ Βενετία ἐκ τῶν ὑδάτων, ὡς πόλις ὀνειρευτή...

Πόλις ροδόχρους καὶ λευκή, ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀπείρων κυανῶν, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης!

Ὁ Βαλεντίνος κυττάζει ἀπλήστως, ἐρωτᾷ κάθε στιγμὴν τοὺς γονδολιέρους του. Ἐκεῖ-πέρα, ὁ μαρμαρίνος ἐκεῖνος ὄγκος, τὸν ὁποῖον στολίζουν πέτρινες θαντέλες, εἶνε τὸ μέγα Παλάτιον Ντοουκάλες, τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Δόγη.

Ἰδοὺ τὸ κόκκινον καμπανίλι, τὸ κωδωνοστάσιον, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποῦ ἐκτείνει τὰς πτέρυγας ἄγγελος χρυσοῦς... Ἰδοὺ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μὲ τοὺς θόλους, μὲ τὰ μωσαϊκά, μὲ τὰ γάλατα... Ἰδοὺ, πλησίον τῆς ὄχθης, αἱ δύο περίφημοι στήλαι, μὲ τὰ ἱερὰ ἐμβλήματα τῆς Δημοκρατίας: ἐπὶ τῆς μίας ἱσταται ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, καταπατῶν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸν κροκόδειλον· ἐπὶ τῆς ἄλλης βρυχᾷται ὁ ἐνετικὸς λέων, μὲ τὸν φοβερὸν του ἐκεῖνον μορφασμὸν.

Ὅσον νέος καὶ ἐλαφρὸς καὶ ἂν εἶνε, ὁ Βαλεντίνος μένει σκεπτικός. Συλλογίζεται τοὺς ἐνδόξους αἰῶνας τῆς τέχνης, οἱ ὅποιοι συνεσώρευσαν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τόσας ωραιότητας. Ἡ καρδιά του πάλλει ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἀπὸ θαυμασμόν... Ὁ Γιαννιὸς συλλογίζεται τὸ μικρὸν κωδωνοστάσιον τοῦ Κερκόζ. Ὁ Πονηρίδης συλλογίζεται πῶς θὰ βάλῃ ἐστὶ χέρι τὸν θησαυρόν...

Τέλος οἱ γονδολιέροι δένουν τὴν γόνδολαν εἰς δύο πασάλους, ποικίλους χρωματισμένους. Τρία σκαλοπάτια πρασινομένα εὐρίσκονται ἐκεῖ, ὡς νὰ ἀνέκυψαν ἐκ τῆς θαλάσσης. Μία θύρα ἀνοίγεται... Ἰδοὺ τὸ περίφημον Ξενοδοχεῖον τῆς Σελήνης.

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν, ὁ Βαλεντίνος ἐμβῆκε πάλιν εἰς μίαν γόνδολαν καὶ ἐμπρός! Ἀφοῦ περιῆλθεν ἄρκετὰς διώρυγας, μικρὰς καὶ μεγάλας, ἀνεγνώρισε ὅτι εἶχε φθάσῃ εἰς ἕνα τόπον, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν παράδοξα, πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ἄλλου... Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆς τὸν νῆχαριστησεν ὑπερβολικά.

Μετέβη εἰς τὴν Γαλλικὴν Πρεσβείαν, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κ. Μονταρλὺν, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἰδῇ παρὰ τὸν δευτέρον Γραμματέα, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπεδέχθη πολὺ ψυχρῶς καὶ πολὺ τυπικῶς.

Τῷ εἶπεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ ἀκρόασιν ἐγγράφως ἀπὸ τὸν κύριον Πρέσβυν, καὶ ὅτι ἡ ἀναφορά του ἔπρεπε νὰ συνταχθῇ μὲ ὅλους τοὺς τύπους, μὲ ὅλον τὸ σέβας, καὶ νὰ γραφῇ εἰς μεγάλῳ χαρτί, μ' εὐρὺ περιθώριον καὶ μὲ ἀραιὰς τὰς γραμμὰς...

Ἀφ' οὗ τὰ ἔκαμνεν ὅλα αὐτά, ὁ Βα-

λεντίνος ἔλαβε τὴν συμβουλὴν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ νὰ ἔχῃ ὑπομονήν.

Ὁ κύριος Μονταρλὺν φαίνεται πάρα πολὺ τυπικὸς πρὸς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, ὀνομάζεται Κερκόζ! ἐσυλλογίζετο φεύγων ἐκ τῆς Πρεσβείας ὁ νεαρὸς βαρῶνος.

Ἀλλ' ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ ἡ προκυμία τῶν Σκλαβούνων, ὅπου διήρχοντο ἄνθρωποι παντὸς ἔθνους, Τούρκοι, Ἀρμένιοι, Ἑλληγες, Πέρσαι, τὸν διεσκέδασαν τόσον πολὺ, ὥστε ἐλησμόνησε τὴν ἀγανάκτησιν του καὶ τὴν

δυσθυμίαν του. Καὶ τὸ ἐσπέρας, καθὼς ἐπερνοῦσεν ἡ σερενάδα, ὁ Βαλεντίνος ἐπῆδησεν εἰς μίαν γόνδολαν καὶ ἠκολούθησε τὸ πλοιάριον τῶν τραγουδιστῶν, καταστόλιστον ἀπὸ χάρτινα φαναράκια μυριόχρωμα.

Τί θαυμασία νύξ!... Ἡ μεγάλη διωρυξὴ εἶνε εὐαρέστως δροσερὰ καὶ μυστηριωδῶς σκοτεινὴ... Γόνδολοι ὀλισθαίνουν εἰς τὸ σκότος καὶ ἀκούεται ὁ ρυθμικὸς ὁρῆνος τῶν κωπῶν... Μία γυναικὴ τραγουδεῖ, συνοδευομένη ἀπὸ βιολοντσέλον...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΣΙΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Γ'

Τελος πάντων, ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ Ἀνδρείου Ἀχιλλέως, νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ διορθωθῇ.

Κράζουν τὸ γιατρό, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν πληγὴν τοῦ μικροῦ Πέτρου. Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ δὲν εἶνε ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ χρειάζεται περιποίησης, προσοχή, ἡσυχία καὶ ὑπομονή. Ἐπρεπε νὰ ἔχουν μεγάλην ὑπομονή—ἐταί εἶπεν ὁ γιατρός,—καὶ ὁ ἄρρωστος καὶ ἐκεῖνοι ποῦ θὰ τον περιποιηθοῦν.

Πολὺ μετανοημένος, ὁ Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς ἐπρότεινε νὰ γίνῃ αὐτὸς νοσοκόμος τοῦ μικροῦ πληγωμένου. Καὶ τον ἐδέχθησαν. Ἐ, τί ἐγίνε τώρα ἡ τρέλλα του, ποῦ εἶνε ἡ ζωηρότης του; Ποτὲ δὲν ἐστάθη ἐστὸν κόσμο καλλίτερος νοσοκόμος, πῶς γλυκός, πῶς ὑπομονητικός, πῶς πρόθυμος.

Τὸ πόδι τοῦ μικροῦ Πέτρου ἐγίνε καλὰ. Τώρα ὁ ἄρρωστος βγαίνει ἔξω,

τρέχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλὰ παντοῦ τὸν συνοδεύει καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς. Δὲν τον ἀφίνει νὰ τρέχῃ πολὺ, γιὰ νὰ μὴ κουράζῃ τὸ πόδι του, ποῦ εἶνε ἀδύνατο ἀκόμη, καὶ τον ἐμποδίζει, ἅμα θέλῃ νὰ κάμῃ καμμιὰ τρέλλα. Τώρα ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε φρόνιμος, πρὶν κάμῃ τὸ κάθε τί, σκέπτεται πρῶτα. Τί καλὸ, τί ἡσυχὸ παιδάκι ποῦ ἐγίνε!... Αὐτὸ ὅμως δὲν τον ἐμποδίζει νὰ εἶνε ἄνδρεῖος, ἀληθινὰ ἄνδρεῖος, καὶ μεθαύρ.ο ποῦ θὰ γίνῃ στρατιώτης, νὰ ἰδῇ τε τί γενναῖα ποῦ θὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν πατρίδα!

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

χαλᾶ ὁ κόσμος... καὶ σεῖς, κύριε Φαῖ-
δον, δὲν σκοπεύετε νὰ μᾶς γράψετε τί-
ποτε ;

— Μὰ τί νὰ σὰς γράψω ;

— Νά, διὰ τὸ σκάνδαλον. Εἶνε πρᾶγ-

μα πού μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ.

— "Ε, καὶ δὲν το ἐμάθατε, δὲν το ἀ-
κούσατε, δὲν το ἐδιβάσατε εἰς τὰς ἐφη-
μερίδας, ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ
διαβάσετε καὶ ἐφημερίδας ; . . .

— Ναί, ἀλλὰ θέλομεν καὶ τὴν γνῶ-
μην σας.

— Ποίαν γνῶμην μου ; δὲν φαντά-
ζεσθε ποία θὰ εἶνε ἡ γνῶμη μου ;

— Καθόλου· σεῖς τὰ πιστεύετε αὐ-
τὰ ἢ δὲν τὰ πιστεύετε ;

— Ποῖα ;

— Αὐτὰ που γράφουν μίαν ἐβδομάδα
τώρα ἢ ἐφημερίδες.

— Ἄν εἶνε ἀλήθεια, τὰ πιστεύω...

— Μὰ εἶνε ἀλήθεια ;

— Καὶ ποῦ ξεῦρω ἐγὼ ; Ἄφ' οὗ δὲν
ἤξευρά, ἀκόμη οὔτε ὁ ἀγκυρὶτής !

— Ἀδιάφορον ! θέλομεν τὴν γνῶ-
μην σας.

— Καλάα ! !

Αὐτὸς ὁ διάλογος συνήπτετο πρὸ ὀλί-
γων ἡμερῶν, εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς φίλου
μου, μεταξὺ τῶν δύο μικρῶν του υἱῶν,
— ἐκ τῶν φανατικωτέρων ἀναγνωστῶν
τῆς Διαπλάσεως, — καὶ τοῦ υποφαινομέ-
νου. Καὶ ἐνόμισα, ὅτι οἱ δύο μικροὶ κύ-
ριοι ἀντιπροσώπευαν τὴν ὀλομέλειαν τῶν
συνδρομητῶν μας, καὶ ὅτι ἡ ἀπαίτησίς
των νὰ εἶπω τὴν γνῶμην μου περὶ τοῦ
σκανδαλοῦ, τὸ ὅποιον συγκινεῖ ἐδῶ τοὺς
μαθητικούς καὶ διδασκαλικούς κύκλους,
ἦτο ἀπαίτησις γενική. Ἄν κρίνω μάλι-
στα ἐκ τῆς σιωπηλῆς συναιρέσεως τοῦ
πατρὸς των καὶ φίλου μου, — παρόντος
κατὰ τὴν συνομιλίαν, — ὑποθέτω ὅτι καὶ οἱ
γονεῖς ἐπίσης θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀναγνώσουν
κάτι καὶ εἰς τὴν «Διάπλαιν» περὶ τοῦ
ζητήματος, τὸ ὅποιον τοὺς ἐνδιαφέρει κατ'
ἐξοχήν.

Δι' αὐτὰ ὅλα, ἀποφασίζω σήμερον νὰ
ὀμιλήσω. "Ω, ἂν ἤξεύρατε μὲ πόσῃ δυσ-
κολίαν καὶ ἀπροθυμίαν τὸ κάμνω ! Πόσον

θὰ ἤθελα νὰ ἦτο ἄλλο τὸ θέμα τῆς ἐπι-
στολῆς μου, νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ ὠραίων
καὶ ὑψηλῶν πραγμάτων, ὅπως ἄλλοτε,
περὶ τῆς φύσεως, περὶ τῆς ἀρετῆς, νὰ σὰς
μεταφέρω μακρὰν τῆς κηλίας καὶ τῆς
διαφθορᾶς τῶν ἀνθρώπων, μακρὰν, πολὺ
μακρὰν τῆς ἀτμοσφαιρας αὐτῆς τῶν
σκανδάλων καὶ τῶν παρανομιῶν, ἡ ὁποία
μᾶς περικυκλῶνει ἀπὸ παντοῦ, καὶ μᾶς
πνίγει, μᾶς πνίγει . . .

Ἀλλὰ φαντασθῆτε ὀλίγον ἂν δὲν ἔχω
δίκαιον ! . . . Ἦνας καθηγητὴς, ἕνας δι-
δάσκαλος καὶ ὁδηγὸς καὶ προστάτης τῆς
νεολαίας, νὰ κατέχη θέσιν ἐπιφανῆ, νὰ
ποτελῇ μέλος τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτρο-
πῆς τῶν Δοκίμων, καὶ νὰ δωροδοκῆται,
νὰ λαμβάνῃ χρήματα, διὰ νὰ δώσῃ βαθ-
μὸν καλὸν εἰς μαθητὴν ὅχι ἀνίκανον, —
ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ φρίκη, — ἀλλ' εἰς μαθη-
τὴν ἱκανόν, ἱκανώτατον, τὸν ὁποῖον
ὁμῶς, ἂν δὲν ἐλάμβανε τὰ χρήματα, ἡπεί-
λει νὰ δικάσῃ, δίδων τὸν βαθμὸν του εἰς
ἄλλους, ἀνικάνους βέβαια, ἀλλ' οἱ ὁποῖ-
οι θὰ τον εἶχαν πληρώσῃ ! !

Οὕτω κατηγγέλη, οὕτω παρεστάθη
εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸ φοβερόν, τὸ ἀλη-
θὺς πρωτακουστον αὐτὸ σκάνδαλον.

Καὶ θέλω νὰ σὰς εἶπω περὶ αὐτοῦ
τὴν γνῶμην μου ; Ἀλλὰ σὰς τὴν εἶπα :
εἶνε κάτι ἀποτρόπαιον καὶ ἀκατονόμα-
στον. Εἰς τὴν ψυχὴν κάθε τιμίου ἀνθρώ-
που, εἰμπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγα-
νότητα, ὥστε ὁ τίμιος αὐτὸς ἀνθρώπος
νὰ γίνῃ κακοῦργος. Καὶ μάλιστα ἂν
εἶνε γονεὺς, ἂν ἔχῃ τέκνα ἀμιλλώμενα
τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως εἰς τὸν ἀγῶνα
τὸν εὐγενῆ τῆς προόδου. . .

Μένει τώρα νὰ σὰς εἶπω ἂν το πι-
στεύω. Ἀλλὰ πῶς νὰ το πιστεύσω ὅπως
τὸ λέγουσιν ; . . . Πῶς νὰ πιστεύσω ὅτι
ὑπάρχουν μεταξὺ μας, εἰς τὸν κόσμον,
εἰς τὴν κοινωνίαν, — καὶ ὅχι εἰς τὰ κά-
τεργα, ὅχι μέσα εἰς τὰς φυλακάς, —
τοιούτοι ἀνθρώποι, τοιαῦτα τέρατα ; . . .

"Οχι δὲν το πιστεύω ! Θὰ ἤμπορούσα
ἴσως νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐδωροδοκῆθῃ ἕνας
μηχανικὸς διὰ νὰ μὴ κηρύξῃ ἐτοιμόρρο-
πον ἕνα σπῆτι, ἢ ἕνας ληξιαρχὸς διὰ νὰ
δώσῃ ψευδὲς πιστοποιητικόν, ἢ ἕνας
ὕγειονόμος διὰ νὰ παραβλέψῃ μερικὸς
τύπους, ἢ ἕνας τελωνοφύλαξ διὰ νὰ φύσῃ
νὰ περάσουν μερικὰ ἐμπορεύματα. . .
Κακοὶ καὶ παράνομοι καὶ ἐπιθλαβεῖς ὁ-
λοι αὐτοί, ἀλλὰ τέλος πάντων, δὲν θὰ
ἦτο καὶ τόσῳ φοβερόν τὸ κακὸν που θὰ
ἐκαμναν. Πῶς ὁμῶς νὰ παραδεχθῶ, πῶς
νὰ πιστεύσω ὅτι ὑπάρχουν καὶ καθηγηταί,
καὶ ἐξετασταί, καὶ κριταὶ νεαρῶν μαθη-
τῶν, ἱκανοὶ νὰ πληγώσουν εἰς τὰ καί-
ρια μίαν παιδικὴν καρδίαν ἀντὶ χρημά-
των, ἱκανοὶ νὰ καταστρέψουν ἐν μέλλον,
νὰ προαγάγουν ἀνικάνους, νὰ συντρίβουν
φιλοτιμίας, διὰ νὰ ὠφέληθουν αὐτοὶ ὀλί-
γας ἐκατοντάδας δραχμῶν ;

"Οχι, δὲν το πιστεύω καὶ δὲν θὰ το

πιστεύσω, καὶ· θὰ εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς,
καὶ δὲν θὰ ἔχω γνώμην, ἕως ὅτου ἡ ἀνά-
κρισις καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶπουν τὴν
τελευταίαν τῶν λέξεων.

Καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴ το πι-
στεύετε. Τολμήστε νὰ μὴ το πιστεύ-
σετε ἀκόμη. Καὶ ἂν ποτε ἀποδειχθῇ ἀλη-
θές, νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι θὰ εἶνε μία ἐ-
ξαίρεσις, ἐν φαινόμενον ἐσχάτης ἀσυνει-
δησίας καὶ ἀτιμίας, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ
μοναδικόν. Καὶ νὰ προσέρχεσθε εἰς τὰς
ἐξετάσεις σας, εἰς τοὺς διαγωνισμούς σας,
μὲ τὸ αὐτὸ θάρρος, μὲ τὴν ἰδίαν ἐμπιστο-
σύνην. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι θὰ σὰς
κρίνουν, θὰ εἶνε δίκαιοι, ἀκέραιοι, ἀδέ-
καστοι εὐσυνειδήτοι.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΟΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο Τοτὸς πρὸς τὴν Στέλλαν, κατὰ τινα ἡμέ-
ραν, βροχεράν :

— Βρέχει ἔξω ;

Καὶ ἡ Στέλλα :

— Ἀμὲ τί ; μέσα ἔβλεες νὰ βρέχῃ ;

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ "Αἰ-Αἰρ τῶν Πατησίων.

"Ο λόγος περὶ τῶν ποδηλάτων Free Wheel :
Τὸ Ποτακοῦνσι Κερκύρας : — Νά, ἀφίεις
τὰ πόδια ἀκίνητα, καὶ τὸ ποδήλατον τρέχει.

"Η Ἀθῶν Καρδία : — Τότε λοιπόν, καὶ δ-
ταν τὸ ἀφίης, ἐπὶ θέσει του, αὐτὸ φεύγει ! . .

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ.

"Ο Κουριακεφαλῆς ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς
φίλον του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξήγησε 10 δραχμὰς ὁ-
νεικίας :

"Θὰ σοὺ τὰς ἐσωκλεία ἐντὸς τῆς παρούσης μου,
ἀλλὰ τὸ ἐνθυμήθην τὴν στιγμὴν ποῦ ἔρριπα τὴν
ἐπιστολὴν ἐπὶ γραμματικῶν βιβλίων.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μυστικῆς ἀποστολῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

"Οσοι μ' ἐρωτοῦν, ἂν χάνουν τὸ δικαίωμα νὰ
ἐξανδημοσιεύθῃ ἡ εἰκὼν των, ἂν δημοσιεύθῃ ἄ-
παξ εἰς τὸ συμπλῆγμα τῶν βραβευμένων-ἐσπα-
θωμένων, ἂς μάθουν ὅτι ὅχι, δὲν το χάνουν.
"Ο Διαγωνισμὸς τοῦ Ἐσπαθώματος εἶνε ὁλοκ-
ριδίου ἐξωριστός. Καὶ ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων θὰ
δημοσιεύθῃ τώρα ἡ εἰκὼν, εἰς τὸ συμπλῆγμα, ἂν
ἀργότερα βραβευθῶν εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν, θὰ
ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐξαυτοῦν τὴν εἰκόνα
των, χωριστὰ καὶ εἰς μεγαλύτερον σχῆμα. Ἀλλὰ
καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Ἐσπαθώματος ἂν
ἐξανθραβευσθῶν, πάλιν θὰ δημοσιεύθῃ ἡ εἰκὼν
των εἰς τὸ νέον συμπλῆγμα, ἀρκεῖ νὰ μου στεί-
λουν νέαν φωτογραφίαν.

Μὰ ὅχι, ὅχι, ὅχι, Ἀνθόλλιον τῆς Ἐρήμου,
μυριάκις ὅχι. Αἱ ὑποφῆλαι σου εἶνε ἄδικοι καὶ δι'
ἐμὲ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου. Εἶνε δυνατὸν νὰ εἰ-
χες γράψῃ προσβλητικὸν λόγον εἰς τὴν πρώτῃν
σου ἐπιστολήν ; Καὶ ἂν συνέβαινε αὐτὸ τὸ ἀ-
δύνατον, νομίζεις ὅτι θὰ σου ἀπαντοῦσα πλέον
μὲ ἀγάπην χωρὶς νὰ σου ζητήσω καὶ νὰ λάβω
ἐξηγήσεις ; Αὐτὸ πού σου ἔγραφα τὴν ἄλλην
φορὰν, εἶνε ὅλη ἡ ἀλήθεια. — Ἡ ἰδέα μου εἶνε
ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀλλάξῃς τὸ ὠραῖόν σου ψευδῶ-
νυμον.

Φίλη Ἀριάδνη Κ., ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν
ποιημάτων σου, ἐξήντησα τὰ σύνταγμα καὶ τὰ
δημοσιεύσιμα, μένουν δὲ μόνον ὀλίγα ἐκτενῆ
ἀποσπασματικά. (Δ. Σ. ἡ πρότασις σου εἰς τὸ
προσέχες.) Γιατωμιετῶν (★ ἔτσι πού θὰ το

τὰ ὁποῖα δὲν ἤξευρα ποτε θὰ μου ἐπιστρέψῃ ὁ
χῆρος νὰ δημοσιεύσῃ. Ἀπὸ τὰ νέα πού μου
ἔστειλες, μόνον ἡ «Πρωτομαγιά» εἶνε κατάλ-
ληλον, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένω μερικὸς
μῆνας. . . Ὅτι μου στείλῃς καὶ ἄλλα ;

"Ολοι καλὰ. Αἰετῶ, καὶ σε χαίρετοῦν. Ἀλ-
λὰ δὲν μου λέγεις τί ἔγινες σὺ τόσον καιρὸν ;
Ἀπὸ τὴν σιωπὴν σου μόνον θὰ ἤμπορούσα νὰ
υποθέσω ὅτι δὲν μὴγαπή, καὶ ὅχι ἀπὸ τὴν ἀδυ-
ναμίαν σου εἰς τὸ ἐσπᾶθωμα. Ἄν δὲν ἤμπορῃς
νὰ ἐγγράφῃς, εἰμπορεῖς ὅμως νὰ . . . γράφῃς.

Κ' ἐγώ, Παριστρία, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρ-
χει λόγος νὰ ὀμιλοῦν γαλλικὰ μεταξὺ των αἱ
Ἑλληνίδες, ἐκτὸς ἂν το κάμνουν χάριν γυμνά-
σεως ἢ διὰ νὰ μὴν ἐνοήσῃ ἄλλος τί λέγουν.
Τώρα ὁμῶς, πού ὅλος ὁ κόσμος ἐννοεῖ γαλλικὰ,
ἡ προφύλαξις αὐτῆς εἶνε ἀνωφελῆς.

Εἶδες, ὅτι σοὺ ἀπῆντησα, Ἀρχιστράτηγε
Δέβει, ὅπως πάντοτε σοὺ ἀπαντῶ. Τώρα πλέον
θὰ ἔρχισεν τὸ Σχολεῖον, καὶ ὁ πόθος σου ἵκανο-
ποιήθῃ ἐκεῖ ἔχεις καὶ εὐρὺ στάδιον διὰ τὸ ἐ-
σπᾶθωμα. Τοὺς χαίρετισμούς μου εἰς τὸν πατέ-
ρα σου, ὁ ὁποῖος μὲ τόσον ἐνδιαφέρον μὲ ἀνα-
γινώσκει.

Ρόδιε Δόκιμε, [4Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστο-
λήν, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ περιγράφεις τὰς ἐπισκέ-
ψεις σου εἰς τὰ ἀξιοθέατα τῶν Ἀθηνῶν. Πραγ-
ματικῶς, τὸ πολυτιμότερον κειμήλιον τοῦ Ἐ-
θνολογικοῦ Μουσείου εἶνε αὐτὰ αἱ σημεῖα τοῦ
Ἀγῶνος, αἱ τρυπημέναι ἀπὸ τὰς σφαῖρας καὶ
εἶχες πολὺ δίκαιον νὰ συγκινήσῃς τόσον ἐπὶ τῇ
θέσῃ των καὶ νὰ θαυμάσῃς, — διὰ πρώτην φορὰν
εἰς τὴν ζωὴν σου.

Ἰδοῦ, ἀνενέωσεν τὴν συνδρομὴν τῆς διὰ τὸ
1903 καὶ ἡ ἀγαπητὴ μου Ζαπτίς [ΕΕΕ], ἡ ὁ-
ποία, ἀπόφοιτος πλέον τοῦ Γυμνασίου, θὰ μὲν
τώρα εἰς τὸ σπῆτι, νοικοκυρὰ καὶ ἐλευθέρᾳ νὰ μου
γράψῃ συχνὰ καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλους μου
τοὺς Διαγωνισμούς. Τί ὠραία ἡ ἐπιστολή τῆς !

Καὶ σὺ παράνομα. Ἰδανικὴ Γλυκύτης ;
Ἄν αἱ πληροφορίες σου ἦσαν ὅπως μία ἀπὸ τὰς
σημερινὰς, βεβαίως δὲν τὰς ἐδημοσιεύσω, οὔτε
ἤμπορούσα νὰ τὰς δημοσιεύσω. Πῶς εἰμπορῶ
π : χ : νὰ φανερώσω τὴν πατρίδα τοῦ Χαλκι-
δέως Λιμοκοιτοῦ ; Αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ μὴ θέ-
λῃ. — Καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ ἀγαπητὴ Αἰρα τῆς Κερ-
κύρας ἔκαμε τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν.

Τὸ Ἄσμα Νηρηίδος μένει τώρα εἰς τὴν Ζά-
κυνθον· ἐκεῖ ἔχω ἕνα σωρὸ συνδρομητῶν, καὶ ὁ-
μως δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη κανένα. Καὶ μοῦ γρά-
φει : «Μὰ πρέπει, ἀγαπητὴ μου, νὰ ἔχωμεν ἕνα
σῆμα, καμμίαν καρτίτσα μὲ τὰ ἀρχικά σου, ἡ μὲ
τὴν εἰκόνα σου, ἢ ὅτι ἄλλο, τέλος πάντων κάτι
νὰ ἔχωμεν διὰ νὰ γνωρίζωμεθα. Τί ὠραία πού
θὰ εἶνε ! . . » Ἀλήθεια, πῶς σὰς φαίνεται αὕτη ἡ
ιδέα ; Λέτε νὰ κάμωμεν κανένα σῆμα ;

Καλὲ ἰδέε ἐκεῖ τί συμπέτωσι ! Καὶ ὁ Ἀγ-
γελος τῆς Ἀγάτης μοῦ γράφει δι' ἰδιαιτέρον
σῆμα τῶν συνδρομητῶν, — ἔτσι ὁμῶς, ὡς ἐν πα-
ρόδῳ, εἰς ἐν ὄνειρον πού ἔκαμεν ἐπὶ τῆς εἰκό-
νης, τὴν ὁποίαν παρίστανεν ὁ ὀφθαλμολόγος τῆς
Κακίας. Ἀλλὰ πού νὰ σὰς τὰ λέγω ! εἶνε πο-
λυλογία.

Ἀρχικαλαμπουριστὰ, [5Ε], ἔχω ὑπ' ὄψιν
μου τρεῖς εὐφροσύναις ἐπιστολάς σου, καὶ τὴν
μικράν σου κωμωδίαν τὸ Ἀδῶρον τοῦ ἀνεψιῶν.
Ἄν καὶ μία γελοιογραφικὴ σειρὰ δὲν εἰμπορεῖ
νὰ ἐμπνεύσῃ καλὴν κωμωδίαν, τὴν ἔχεις γράψῃ
ἀρκετὰ καλὰ· ἐπίσης μοῦ ἤρесе καὶ ἡ μετάφρα-
σις τοῦ «Φύλλου».

Μεγάλην ἐντύπωσιν ἔκαμην οἱ ὀφθαλμολόγοι
τοῦ Κεντριῶν καὶ τῆς Κακίας. "Ολοι μοῦ γρά-
φουν ἐνθουσιάζοντες καὶ τοὺς στέλλουν τὰ συχα-
ρητήριά των.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέ-
χομαι μετὰ ἡχαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου
καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου
φίλους : Σπᾶνδαλον τῆς Τάξεως (Κ. Α. Ν.)
Ἀποκρίνητον (Δ. Σ. ἡ πρότασις σου εἰς τὸ
προσέχες.) Γιατωμιετῶν (★ ἔτσι πού θὰ το

καταλάβῃ κανεὶς !) Νύμφην τοῦ Σηκουάνα (Α.
Κ. Π. ἰδοὺ αὐτὸ πού προτιμᾷς· σ' εὐχαριστῶ
διὰ τὰς τῶν σου καλὰς διαθέσεις.) Λατέρδα τῆς
Ἑλλάδος (Γ. Β. Γ. διὰ νὰ ἐγκρίνω καὶ τὸ
ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου, πρέπει, κατὰ τὸν
Κανονισμὸν, νὰ μοῦ το γράψῃ ἰδιοχείρως καὶ νὰ
μου στείλῃ 1 φρ. διάδασε καλὰ τὸν Ὀδηγὸν μας
εἰς τὸ Ἴον φυλάδιον, διὰ νὰ συμμορφώσῃται,
δοῦτι βλέπω νὰ μου στείλῃς Αἰνίγμα πρὸς δη-
μοσιεύσιν.) Πικροδάφνην (Γ. Χ. Ζ. αὐτὸ ἐξέ-
λεξα καὶ συμμορφώμαι μὲ ὅσα γράφεις.) καὶ
Πειρατὴν τοῦ Ἑβδόκω (Ι. Π. τὸ «κόλπου»
εἶνε περιττὸν καὶ θὰ ἔκαμεν πολὺ μακρὸν τὸ
ψευδώνυμόν σου· ὅσον διὰ τὸ προτιμώμενον, ἀ-
νῆκε εἰς ἄλλον.)

Λογασμοί. Πληροφορίαι : ἡ Κόρη τοῦ
Σερνυῶνος πληροφορεῖ τὸν Μικρὸν Βιολιστὴν,
ὅτι ἔχει ἐν ἔτοι· πού διδάσκειται, καὶ τὸν ἐρωτᾷ
ἀπὸ ποῦ διδάσκειται αὐτὸς καὶ εἰς ποίαν θέσιν
εὐρίσκειται ἡ αὐτὴ ἀσπάζεται τὴν Κωπηλάτιδα
Κύθρον καὶ τῆς ζητεῖ ἀλληγογραφίαν. — ἡ Ἀθῶν
Καρδία δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Σανθῆς Μαυρο-
μίτας προταθεῖσαν ἀλληγογραφίαν καὶ ἀναμένει
ἐπιστολὴν τῆς· συγχάριε δὲ ἀπὸ καρδίας τὴν
Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν, διὰ τὴν λαμπράν τῆς
ἐπιτυχίαν. — ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ ἐρωτᾷ τὸν
Ρωμαῖον Κιέρωνα καὶ τὸν Ἀγγελοῦ Ἀν-
γερνῶν, διὰ τίνας μέσου νὰ τοὺς ἀποδείξῃ
ὅτι γνωρίζει τὰ διηγήματα των ; ἡ αὐτὴ ζητεῖ τὸ
νέον ψευδώνυμον τοῦ Νυκτοκράτορος. — ἡ Ἀρὰ
τοῦ Παργασοῦ πληροφορεῖ τὸ Λουλοῦδι τῆς
Καρδίας ὅτι τὸ ἐνέησε. — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρ-
δίας πληροφορεῖ τὸ Ἀταβύριον Ρόδου ὅτι δὲν
εἶνε κατ'ἀνομήν. — ἡ Παριστρία ζητεῖ τὸ ὀ-
νομα τῆς Σερνυῆς Κόρης. — τὸ Ταπεινὸν Για-
σεμὶ πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, ὅτι ἄμα συμ-
πληρώσῃ λεύκωμα ἐξ 25 τετραδίων Μ. Μυστι-
κῶν, θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον δι' ἐνὸς ὠραίου
χρυσοδέτου βιβλίου. — ἡ Πικραμένη Καρδοῦλα
εὐχαρισεῖ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος διὰ τὸν ἔπαινον.
— ἡ Αἰρα τῆς Κερκύρας ἀντασπάζεται τὴν
Σιωπηλὴν Νύκταν, τὴν ὁποίαν πληροφορεῖ, ὅτι
ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς καὶ ἀναμένει
τάχιστα ἐπιστολὴν τῆς. — ἡ Ἰδανικὴ Γλυκύ-
της ἀσπάζεται τὴν Ὀμύλην, καὶ τὴν ἐρω-
τᾷ πῶς περνᾷ εἰς τὰς Ἀθήνας. — τὸ Ἄσμα Νη-
ρηίδος πληροφορεῖ τὸν Πίθηκον τοῦ Βορέου
ὅτι δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν τῶν φανερόν
εἰσι, θέλει, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅ, τι ὑποθέτει. — ἡ Ἀ-
κτινοβολοῦσα Σελήνη ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν
διαμονὴν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Ρι-
χάρδον Παρίσην ἂν ἔχῃ ἀδελφὸν Μιχαήλ. — τὸ
Κορινθιακὸν Κῆμα δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Βο-
ρεοῦ τῆς Ἐρήμου προταθεῖσαν ἀλληγογραφίαν
καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν τῆς. — ὁ Γλυκύλαλος
Ἄγγελος δέχεται εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τοῦ Λουλο-
υδῶ τῆς Καρδίας προταθεῖσαν ἀλληγογραφίαν
καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν τῆς. — ὁ Ἀγγελος τῆς
Ἀγάτης συγχάριε τὸν Ἀριστέα διὰ τὴν ἐπι-
τυχίαν τοῦ εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Πολυτεχνείου.
— τὸ Κύκνειον Ἄσμα πληροφορεῖ τὸ Μολὸν
Λαβὲ, ὅτι τοῦ ἔγραψεν αὐθυμῶν καὶ τοῦ ἐξα-
νάρπαξε. — τὸ Τρελλόπαιδον τῶν Ἀθηνῶν
ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Ἀνεμώνης τῶν Πατησίων
καὶ τοῦ Ἀἰ-Αἰρ τῶν Πατησίων. — Θάμνρις ὁ
Φιλάμωνος πληροφορεῖ τὸν Λευκὸν Κρίνον
ὅτι το γνωρίζει, καὶ ἐρωτᾷ τὸ Φουγάρο τῆς
Εὐγενίας διὰ τί δὲν του γράφει. — ὁ Ἀγγελοῦ
Ἄγγελος χαίρει τὸν Ἀἰ-Αἰρ τῶν Πατησίων.
— ἡ Ἐρημὶτις ἀσπάζεται τὴν Μόνωσιν, καὶ
ὅσον διὰ τοῦ· σεισμούς, γνωρίζουσα τὸν χαρακτή-
ρὰ τῆς, εἰμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἐπέραςε τῆς
λέγει μόνον διὰ τὴν ἀπεκάλεσαν... ἀθεοφοβὴν !
— ὁ Ἀρχικαλαμπουριστὴς πληροφορεῖ τὴν Ἀμα-
ρυλλίδα καὶ τὸ Ἄθος Μαῖον, ὅτι ἔχουν ἀν-
ταλλάξῃ Μ. Μυστικὰ ὑπὸ ἄλλο ψευδώνυμον. —
δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει σήμερον τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλά-
ξουν : ἡ Ἀθῶν Καρδία μὲ τὸν Ρωμαῖον

Κιέρωνα, Μινώταυρον, Κελαιδίσ

λίτερα ἀπὸ τὸν παλαιόν.) Βίωμαρχ (ὁ ὁποῖος ἐχάρη πολὺ διὰ τὸν νέον Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος καὶ ἀρρυνίζει πυρετωδῶς διὰ τὴν προσφέρειν τὴν ἐλαχίστην ἐκδόλευσιν τοῦ εἰς τὸ προσφιλέστον του περιόδον.) Οὐκιστόλον Ψυχὴν (ἡ ὁποία ὁλονέν ξεσπαθώνει, καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ.) Ἑλπίδα Κόμου (βραβεῖον καὶ φύλλα ἔστειλα· σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλέστου σου ἐκδελφου.) Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις ([ΕΕΕ] διὰ τὰς ὥραις ἐπιστολάς) Ἀναστασίαν Π. Κτενᾶ, Ἀλαργιᾶν ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου) Τηλέμαχον Κλεώπαρ, Κίτρινο Ντόμινο, Ἐφεσίων Μαργαρίταν, Καραμπαντῶν ([Ε] εὐγε, πολὺ ὥραϊα τὰ λέγεις) Ἐφεσίαν Κόρη (ὥστε λοιπὸν θά σε γνωρίσω προσωπικῶς; τί καλὰ! ὅχι, αἱ ἐρωτήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν δὲν ἀλλάζουν.) Ταπεινὸ Γίασεμ [Ε] διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ παιδιοῦ πού τὴν διηγείσαι τόσο εὐορφα) Ἀριστον Ποδηλάτην (ἐγὼ ὅσα γράφεις, καὶ ἡσυχάσει.) Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου (βλέπω μὲ χαρὰν μου ὅτι τηρεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου.) Μικρὸν Βιολιστὴν (ἔστειλα) Πικραμένην Καρδοῦλαν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν σου μὴ περιμένης ὁμῶς νὰπαντήσω εἰς τὸ «διατί» σου· τὰ ἴδια αἰσθάνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, — ὅσοι αἰσθάνονται, — ὅλγιοι εἰμποροῦν νὰ τα ἐκφράζουν, καὶ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τα ἐξηγήσῃ) Ἀγριοτριανταφυλλιάν, Αἰγυρίαῖν Ἀθηνᾶν (ἔστειλα) Μέλλορτα Δόκιμον (διότι δὲν εἶνε ἀκόμη καὶρός) Πλαγίτην Ἀφροδίτην (εὐχαριστῶ· ἔαν μᾶλλον νέαν διεύθυνσιν, μὲ εἰδοποιεῖς, παρακαλῶ) Ἀδραν τῆς Κερκύρας (ὅχι, ὅχι, δὲν εἶνε αὕτη!) Ροδόπην Ροδοπούλου (ἐλήφθη ἐγκαίρως· χαίρω πού ἐγίνες καλὰ) Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην (βεβαίως, καθὼς λέγεις, δὲν θὰ εἶχεν εὐγύναι αἰσθήματα αὐτὸς που ἐξεφράσθη ἔτσι· ἀλλὰ μὴ διδῇ καὶ τὴν σημασίαν!) Ἀμαρυλλίδα (δὲν πταίω ἐγὼ· αὐτὸ τὸ ψευδωνυμὸν εἶχες κάτωθεν τῶν προτάσεων, αὐτὸ ἔβαλα· ὥστε τὸ λάθος ἰδικόν σου) Κορινθιακὸν Κῆμα (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξιδιοῦ σου καὶ τῆς νέας σου διαμονῆς) Νευροσπαστικὸν (μὰ τί εὐχὴ Θεοῦ! ἔξῃ μῆνες ἐβάσταζεν αὕτη ἡ φοβερὴ ζέστη, πού δὲν σε ἔφινε νὰ μου γράφῃς;.. ἂ, ὅχι, ἐξέχασα, ἦταν ἀκόμη καὶ τὰ παιγνίδια, καὶ ἡ τρέλλες· ἔ. πάλι καλὰ!) Συριακὴν Σαρκοῦλαν (ἐμπρός λοιπὸν!) Μικρὸν Ἰθακήσιον (βάλε το λοιπὸν καλὰ εἰς τὸν νοῦ σου — αὐτὸ πού λέγεις καὶ ἐν ἄλλῳ ἀκόμη; ὅτι δὲν στέλλουν Δινίγματα, παρὰ μόνον ὅταν προκηρύσσεται Διαγωνισμός.) Ἀδελαΐδα (ἔστειλα) πῶς σου ἐπέρασε τέτοια παραέξιν ἰδέα;... Οἰδίποδα Τύραννον (χαίρω πού ἐγίνες καλὰ) Μαρταρίνη τῆς Χίου (ἔστειλα τὰ φυλλάδια) Πίθηκον τοῦ Βορνέου (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντᾷ ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ) Κύνειον Ἄσμα (ἐκπλάγῃ· ἐκατάλαβα! προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις) Τοελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν, Θάμυριν τὸν Φιλάμμωνος (μὰ εἶνε δυνατόν; τὸ πιστεύεις καὶ σὺ ὁ ἴδιος αὐτὸ πού μου γράφεις;) Δρόσον τῆς Ἐρήμου, Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης (ἔχει καλῶς) Πράσινο Χαβιάρη (χαίρω πού ἐγίνες καλὰ· τὸ χαρτί τῆς Καλλιγραφίας πρέπει νὰ εἶνε ἀχαράκτων) Καταρομᾶλλον (ἔτσι; χωρὶς γράμματα;...) Κυκλαμιάν (ὁ καίμενος ὁ μπαμπᾶς! πόσον μάγαποῦσε!... καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐνέπνευσε τὴν ἰδίαν ἀγάπην εἰς τὰ καλὰ παιδιὰ του) Ἀήτητον Ἑλληνα (νόστιμον θὰ ἦτο ἂν ὁ κ. Παπαδόπουλος σὲ ὑπέδεξετο διαφορετικῶς ὅφ' οὐ εἶσαι τόσο καλὸς φίλος, βέβαια σὲ ὑπέδεχθη φιλικώτατα) Ἐρημίειδα, Δημήτριον τὸν Φαληρέα (δὲν πειράζει τόσο μικρὸν τράγμα· οἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Κλάον Ἑλαιοῖς (πῶς διεσκέδασες λοιπὸν εἰς τὴν πανήγυριν; λαμπρὰ, δὲν ἀμειβάλλω) Ποτικωτῆσι Κερκύρας (ἔχω πολλοὺς) Ἐρυθρὸν Νέφος ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυστάτην ἐπιστολήν) Ματζέζον.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Σεπτεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸν Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.
ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου

Ὁ γότος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὴν νὰ γράφω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

442. Συλλαβογρίφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἐπίρρημα
Ζῶον τὸ δευτέρον μου,
Καὶ σπῖτια κτίζεις κι' ὁ τι θε;
Ἀπὸ τὸ σύνολόν μου.

Ἑστᾶλη ὑπὸ Γερασίμου Α. Λασκαράτου

443. Στοιχειόγριφος.

Βουρὸν εἶμαι τῆς Ἑλλάδος,
Καὶ οὐδεὶς με ἀγνοεῖ.
Τὸ κεφάλι μου ἂν χάσω
Θὴ μου μένῃ ὅλο η'...

Ἑστᾶλη ὑπὸ Γερασίμου Α. Λασκαράτου

444. Ἀναγραμματισμός.

Πρόσωπόν τι τῆς Γραφῆς,
Λύτα, ἀνεγγραμμάτισθη;
Κι' ἕνα ζῶον παρευθός,
Κερασφόρον ἀπηρτίσθη.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δίφνης

445. Λίξυγον.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθῶν οἱ
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ μάτων οὕτως ὥστε
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ νάναγινώσκονται: ὁ-
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ριζοντίως, ἄνω Γί-
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ γας, κάτω ἥως τῶν
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Τρώων, καθέτως δὲ
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ κατὰ σειρὰν ἐξ ἀρι-
στερίων: θεὸς Αἰγυ-
πτιος, οὐράνιον σῶμα, ἀστερισμός, Νηρηΐς.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δίφνης

446. Κεχυρμένον Γνωμικόν.

Ἐὰν ἀφαιρεθῶν τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ τὰ ὑπόλοιπα συνδεθῶσι καταλλήλως ἀλλ' ἄνευ μεταθέσεως, σχηματίζεται ἀρχαῖον γνωμικόν:
πορῶ, μῦθος, νέος, μέϊον, σῆψις, εὐθύς, δρέπω, σωθὲν, Παῖων.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δίφνης

447. Παίγνιον.

(5, 6, 3, 4, 2, 1, 7, 8, 9, + + + — xx) = 90
Νὰ τεθῶσι τὰ σημεῖα καταλλήλως (ἀλλάζοντα θέσιν) μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, [οἱ ὁποῖοι δὲν θά-
λάξουν τὴν θέσιν των] οὕτως ὥστε νὰ σχηματι-
σθῇ ἡ ἐξίσωσις, ἡ δίδουσα ἰὸν ζητούμενον ἀριθ-
μὸν 90.
Ἑστᾶλη ὑπὸ Γερασίμου Α. Λασκαράτου

448. — 450. Μεταμορφώσεις.

1. — Τὸ σκότος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ φῶς.
2. — Τὸ φῶς διὰ 13 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀσπὴρ.
3. — Ὁ ἀσπὴρ διὰ 13 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἥλιος

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δίφνης

451. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Μεσοστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλαι τόσας λέξεις, ὧν τὰ μεσαῖα γράμματα νὰποτελοῦν ἀρχαῖαν πόλιν τῆς Αἰγύπτου.

μῶσχος, ἐνικός, μακρός, σφόδρα, κείρων, σφόδρος.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δίφνης

452. Ἑλλειπτοσύμφωνον.

αἰσῶσα - ισοσῶσα

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δίφνης

453. Γρίφος.

το το πε
το καλ το Ν μαῦρο, τίς;
το το ἀκτὴ
το το

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δίφνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τῶν φύλλων 29 καὶ 30.

322. Δωδώνη (δὴ, δὴ, νή.) — 323. Καλύψω-Καλύψω. — 324. Ἀρμα-Ραμᾶ. — 325. (Ἀκυροῦται). — 326. Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πῆρας φέρει. (Ἡ ἀνάγνωσις ὀριζοντίως κάτωθεν, ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰριστερά, εἴτα ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, καὶ οὕτως ἐναλλάξ.) — 327. Λαμία (καὶ ΜΑΛιστα...) — 328-332. (Ἀκυροῦται.) — 333. ΑΘΗΝΑΙ (Αἰγινᾶ, ΘΑλεια, ἩΝία, ΝΗσσα, ἈΘηνᾶ, ἸΑσων.) — 334. Οὐδὲν πατρώας χθονὸς ἀνδρὶ φίλετον. — 335. Ὁ Διομήδης εἰς ἣν τῶν ἡρώων.

336. Γύθειον (Γῆ, θεῖον.) — 337. Μάνη (μά, νή.)

— 338. Παιωνίους-αἰώνιος.

339. Γ Α Λ Α (ΔΑΔΑΓΓ...)

Α Ν Η Ρ (ΚανάρηΝ Απεθανάντισε...)

Α Ν Θ Η (ΗΘΗ Λαμπρύνουν...)

Α Ρ Η Σ (ΙριΣ ΗΡΑ...)

340. Π Μ Ε Ρ Α 341-342. 1. Ἡ Μῆλος

Ι Α Ι Ο Ν (μύλος). 2. Ἡ Τῆνος (τί-

Γ Α Ι Ο Σ (νος). — 343-345 1. Ἀ-

Σ Θ Λ Ω Ν λυς. 2. Τάμεσις. 3. Πά-

Σ Α Υ Ρ Α δος. — 346 α' διὰ τοῦ Α:

Ἀθάμας, θάλασσα. σά-

ραξ. Ἀλάμβρα. — β' τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ι:

Ἰ Μ άς, Θ Α λ ί α, α λ ξ, Α Λ μ ί α = Μ Α Ι Α. — 347

Δεῖπει ὁ γάτος καὶ χορεύουν τὰ ποντίκια —

348. Τύχη μὴ πίστευε.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἐπειδὴ ἀναχωρῶ δι' Ἀλεξάνδρειαν, εἰδοποιῶ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Κηφισιᾷ συνδρομητάς, ὅτι δὲν θὰ παρευρίσκωμαι πλέον εἰς τὸν σταθμὸν Κηφισιάς κατὰ τὰς ὠρ.σμένας ὥρας. — Ἰωάννης Καζούλλης. (B-65)

Ἡ Γαλλικὴ διὰ τῆς Μητρικῆς μεθόδου. Ἐφαρμογὴ εἰς οἰκογενεῖας καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πληροφορίαι καὶ δι' ἐπιστολῆς παρὰ τῇ κυρίᾳ Λεων. Κότσικα, ὁδὸς Δερβενίου, 17, Ἀθῆναι. (B-66)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Βασιλικὴ Λουκάκη, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (B-65)